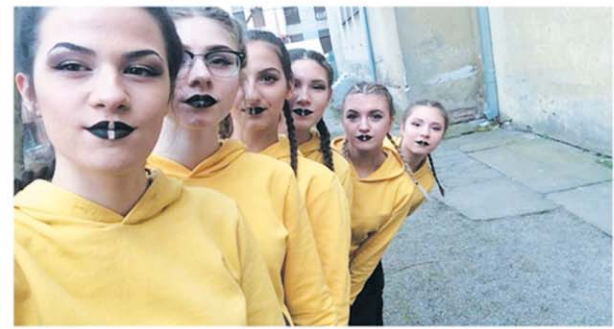

ВОЈСКА СРЕДЊИХ ШКОЛА
ДОМ УЧЕНИКА СРЕДЊИХ ШКОЛА
Јагодина
Бранка Радичевића 1, 35000 Јагодина
Телефон: + 381 35/ 221 323

У СПОМЕН ЈОВАНУ Мијатовићу

(ПОВОДОМ ПРОТЕКЛОГ МЕМОРИЈАЛНОГ ТУРНИРА ДОМА У ШАХУ , ПОСВЕЋЕНОГ ЈОВАНУ МИЈАТОВИЋУ)

24. јануара у вечерњим сатима „спустила“ се завеса на 1. „меморијал турниру Јован Мијатовић“. Трајао је од 22. - 24. јануара ове године. На турниру је учешће узело 25 такмичара путем званичних пријава. Турнир се завршио са 19 такмичара који су показали завидан ниво такмичарског духа у шаховској вештини. У оквиру три такмичарска дана одиграно је 7 кола

.Нису изостале ни награде – пехари и дипломе за освојена прва три места.

Турнир је замишљен као развојни пројекат који ће се понављати из сезоне у сезону добијајући нове обиме и димензије.

За почетак организатор је хтео да то буде пробно – скромније само на нивоу дома, па су пријаве назначене за кориснике услуга дома – ученике и студенте ДУСШ Јагодина – колеге и другаре покојног Јована. Замисао је да већ следеће године учешће (сем наших домаца) на турниру буде понуђено и ученицима „Н.Тесла „ у Јагодини чији је ђак био Јован као и студентима учитељског факултета у Јагодини који је Јован почео да студира, а да на даље буду и позиви за домове региона Шумадије, Поморавља и Браничева.

Првог такмичарског дана играла су се 2 кола, другог 3 кола и задњег 3. дана такође 2 кола. Играло се по швајцарском систему, док су парови жребани по бергеровом ситему (путерм аутоматског програма Swiss manager).

Посебно свечан тренутак који је дао праву вредност турниру, био је долазак родитеља Јована Мијатовића који су се захвалили за покретање турнира којим се Јован чува од заборава и при томе поклинчили урамљену Јованову слику која ће се користити на наредним меморијалима.

Учешће су узели сви садашњи чланови шах секције, као и велики број оних који су претходних година били њени чланови (похвала за све такмичаре!!!). Очекивао се већи одзив студената, али је због испитних обавеза изостао тако да је учешће узео само један студент.

Турнир је протекао примерно и показана је изванредна жеља сваког такмичара за резултатом што говори коначна бодовна листа. О квалитету мечева на турниру најбоље говори једна од завршних партија последњег 7. кола између Трокић Жане Мариане и Миклић Николе . Пред крај меча П.Ж.М је имала добијену позицију против М.Н. који је важио за

фаворита турнира. Ипак меч се завршио ремијем због неколико ситних грешака П.Ж.М.

Општи утисак свих учесника је да је турнир веома успео и да су тројица првопласираних такмичара заслужено освојили пехаре и дипломе за прва три места.

3. место је освојио Вујчић Данијел , 2. место Целајлија Илија, а најбољи је био Миклић Никола, нови члан секције који је показао таленат и висок квалитет игре.

На крају турнира истакнуто је да су сви победници турнира, а да према показаном квалитету турнир има будућност.

Догађања су свакодневно праћена од стране локалних медија, те је јавност о току турнира обавештавана сва три дана.

ШАМПИОНАТ ДОМА у шаху 13. - 27.3.2018.

У оквиру редовних планираних активности рада шах секције и ове године, успешно је реализован шампионат дома. Играло се 9 кола и трајао је 5 дана односно 5 активних термина рада шаховске секције. Ове године је по први пут промењен начин такмичења и уместо класичног бергер система играло се по швајцарском систему који је захтевнији за организацију и суђење, али далеко квалитетнији за такмичаре .

Учешће на турниру је узело 18 такмичара, 11 чланова секције и 7 пријављених ученика дома. Прво коло је завршило 15 такмичара, јер се 3 такмичара нису појавили на борилишту те су одмах контумацирани и нису могли да наставе турнир. Такмичење је протекао у изузетно квалитетној атмосфери . Резултати које су остварили такмичари су углавном и били очекивани.

Сем квалитетних борби такмичари (прва 3 пласирана) су остварили и освајање 2. категорије чиме су остварили могућност бољег рејтинга у клубовима. На самом завршетку такмичења, по одиграном 9. колу ученицима је саопштен пласман и најбољима су уручене медаље и захвалнице за прва 3 места.

Треће место са освојених 6,5 поена освојио је Вакуловић Бојан. Друго место са остварених 7 поена освојио је Вујчић Данијел. Прво место са остварених 8 поена освојио Миклић Никола који је тиме постао званични шампион дома за сезону 2017./18.

По речима стучног сарадника шах секције Бобана Милојевића турнир је био квалитетан и користио је сем за надметања и за формирање рејтинга такмичара у редоследу 1. ,2. и 3. табле у екипи дома за регионално такмичење домова у Свилајнцу 27.4.2018. год.

Васпитач Горан Станимировић

Ја за 25 година

Две хиљаде петнаеста је. У својој сам 16. години живота у којој ми је помало тесно. Тесно као већини мојих вршњака који по природи младости „ јуре као коњ„ како гласи стара кинеска пословица устремљујући се свом снагом и брзином ка наредном животном добу ,добу зрелости, добу 40-их , 50-их година живота, у којима: радиш ; вучеш као бик“. То се некако уклапа у четрдесете године овога века, јер сам рођен на самом крају прошлог.

Маштам, пројектујем време и простор у својим мислима и замишљам себе као младо-средовечног човека.

Седам, устајем, размишљам, стајем пред огледало. Онда улазим у собу родитеља, отварам гардеробер мог оца, загледам одећу, силазим у оставу и отварам стари ципеларник у коме налазим стару обућу мојих родитеља, покушавајући да докучим скорашње прошло време у коме су они били четрдесетогодишњаци. Зовем оца , причам са њим скајпом о времену од пре десетак година када је он био четрдесетогодишњак.

Поново се враћам пред огледало. Стајем, задубљујем се у своје лице, очи, облике и линије, врата, тела, руку, гледам надланице, дланове. Да ... дланови. Загледао сам се у њих. Спазио сам линију живота. Она је јасна и дуга. Поново поглед у огледало... очи се затварају... Магловит лет кроз недефинисани простор. Време још не осећам, али оно је свакако ту. Пристајем - слећем у будућност.

Простор је исти, али време је страно. Ту сам у познатом и непознатом. Подижем поглед и ... огледало!? Оно проговара својом новом сликом мене. Мене као „ја“ као „ego sum“ у неко друго доба живота. Прилазим ближе огледалу . Загледао сам се у своје лице. Оно се изменило. Сада је са много више рељефа. Моја коса попрскана по неком седом власи. Бркови!?

Одједном електронски звук из кухињског простора. Неко ме зове. Улазим у кухињу и узимам холофон. Танка провидна плочица мења боју. Изговарам пасворд за откључавање. Холограм се активира и слика моје мајке ... осмех, пита како сам. Хтела је само да ме чује. Кажем јој да сам добро, да радим поподне. Деца су у школи и враћају се касније. Она је добро, каже, спрема се за посету пријатељици. Ђао! Одлазим у радну собу. Чека ме пројекат нове линије каросерије електрофлајтера „NevGener“ на коме радим већ неко време. Из развојног одељења су ме контактирали и замолили да убрзам рад због прототипа који је планиран за крај 2040.

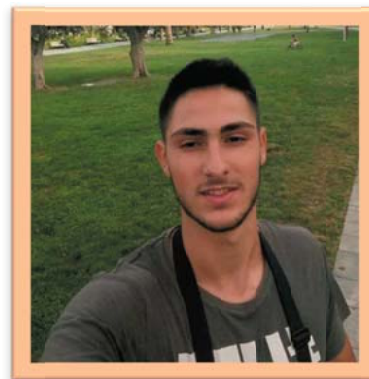
Дајем мисаони пасворд компјутеру, он се активира. Добија моје гласовне команде. Разговарамо о пројекту, даје ми савете око пројекта. Не свиђају ми се његове холографске анализе, али... (узећу их у обзир) !?

Линије, валери, облици ... Размишљам о моделима, комбинујем у глави ...

Излазим из стана. Седам у електрофлајтер. Он се лагано уздиже изнад тла. Нечујно клизим кроз ваздух. Видео позив из развојног центра мог „ Smart пројект-а“. Видео линк седница са управником одељења. Мој тим моделара реферише о финализацији завршне фазе каросерије новог модела. Дајем свој извештај и дефинишем курсеве за крај пројекта. Гласовне команде електро-флајтеру. Одјављујем се са линка и стижем да ... да отворим очи које поново зуре у огледало.

Гледам, пипам се по лицу... добро је. Па да ... то је... улазим у трпезарију и гледам зидни календар . Понедељак је 19. октобар 2015. Данас је Свети Тома крсна слава мени и мојој породици. Ваља бити код куће уз родитеље, помоћи, послушати, гости само што нису стигли.

Сава Станимировић

Ти си моја тишина - ТРЕЋЕ МЕСТО РЕГИОНАЛНА ДОМИЈАДА

Облаци су знали облик
мојих стопала
док је лелујао твој лик
међу згужваним папирима са стола.

Ћутала сам тада
Носећи свој оклоп од леда
док је љубав учила да страда
у тегли жучи и меда.

Чекање је родило чекање.
Јутро ме шамара.
Сунце буди сећање
иако си одавно на дну бунара.

Мислила сам
Неизговорено је одавно уништено
Преиспитивању немам шта да дам
Све је закопано, коначно бачено...

Сати просути по таме
ругају се сјају у оку
Ех...Нико као туга не уме да
мами
и сломи ноге у скоку...

Још увек причам много
на ратној нози са грехом
не држим се истине строго
лаж зачас обојим смехом.

Док речи просипам
на врисак душе пада прашина
све пролази, бар се надам,
а ти остајеш моја тишина.

ЖМТТ

АНКЕТА : ШТА МЕ ЧИНИ СРЕЋНОМ / ИМ

Када видим брата срећног

Породица ме чини срећном, а срећа је сва подршка коју добијам од породице.

Када друге чиним срећним.

Када одем на фолклор.

Када Анђела нађе моју картицу. *Мене срећном чини „Слатка кућа“.*

Нисам срећна.

Срећу чине мале ствари.

Када Црвена Звезда победи.

Мене чини срећном само једна особа: СОЊИЈА

28.03. и Црвена Звезда

22.02.2018.

Срећном ме чини Филип 09.09.2017.

Љубав, Гута, Јована, другари, брат.

Љубав у сваком смислу.

Породица, љубав.

Будала која је увек поред мене, моја сестра.

Другарице, најбољи друг и успомене из детињства.

Моја највећа љубав (мој дечко), Јокси, Саки и храна.

Моја Уница којој не смем да се јавим, јер ми је бедак!

За мене је срећа када успем у нечему што сам замислила.

Породица, најбоља другарица, испуњење свих мојих жеља и љубав моја.

Срећном ме чини моја породица и испуњење мојих снова.

Породица.

Срећа је кад видим млађу сестру.

Срећа је кад видим породицу.

Срећа је кад видим Костића срећног.

*Срећа је добити на томболи.**Срећа је кад ти је крупније друг.**Срећа је кад прође тикет.*

Кад у уторак нема бурека за доручак.

Кад направе лепши буреци.

Кад дају да једемо колико хоћемо.

Срећним ме чини кад радим оно што волим, а ја волим да играм фудбал и ништа ми више не треба.

Фудбал.

Срећан сам, односно срећним ме чини када напорно завршим утакмицу, девојке ме сачекају и одемо до мене на пиће.

Срећним ме чини Анђела Бошковић.

Када њој измамим осмех.

Кад сам сам.

Срећа је за мене када гладан поједем батак у „Изгубљеном јагњету“.

Срећном ме чини чоколада.

Срећа је Миљана!

Храна, алкохол, цимерке.

Две млађе сестре и Тамара.

Корачање ка сновима и њихово остварење.

Читање књиге „Живот у сопственом огледалу“.

Да спавам, да проводим време лешкарећи и читајући књиге.

Кокос чоколадице, цигарете.

Фудбал, слаткиши, друштво, храна.

Марија Тодоровић ме чини срећном.

Мене чине срећном пољупци са дечком.

Иван (Кели) Стојановић

Теретана, храна, алкохол, брат, родитељи, кума

Стефан Станковић

Таре, храна, спавање, загрљаји, живот, породица, прасе (пиги), рибарска пица, штикле

Ја чиним себе срећном, људи бирају сами да ли ће бити срећни или не, ја за себе бирам срећу.

За мене је срећа Црвена Звезда, фудбал, сестра и нешто лепо што се десило у фебруару.

Анкету радила Меланија Иванишевић

20. март СВЕТСКИ ДАН СРЕЋЕ

Поводом међународног Дана среће васпитачица Лидија Матић је направила пано за ученике са корисним саветима:

ПРИХВАТИТЕ СЕБЕ

Имајте скромна очекивања. Желите оно што можете да добијете и не тежите неоствареним сновима. Имајте реалне циљеве. Уживајте у благодетима које имате.

УЖИВАЈТЕ У СВЕМУ

Радите оно у чему уживате и уживајте у ономе што радите. Не радите неке ствари само због славе, моћи и новца.

ЖИВИТЕ ЗА САДАШЊОСТ

Не жалите за прошлим временима, за некадашњим неуспесима, лошим изборима. Сходно томе не сањајте и не идеализујте будућност. Никако не брините о стварима унапред, на њих не можете да утицете.

ИЗАБЕРИТЕ СРЕЋУ

Замислите свој живот као причу коју можете да преправите, допишете, измените. Овако флексибилан приступ захтева позитивно мишљење, заправо треба да изаберете да будете срећни.

ВЕЗЕ СУ ВАЖНЕ

На нашу срећу много утичу други људи. Ако од њих добијамо подршку и ако им пружамо одређено задовољство, ми се осећамо срећно.

МИСЛИТЕ ПОЗИТИВНО

Срећне особе у свему виде позитивну страну. Мислите да је чаша до пола пуна, а не полупразна.

БУДИТЕ ЗАПОСЛЕНИ

Ако намеравате да у животу будете срећни, развијајте своју личност да будете јаки, отворени, да волите друштво и дружење. Људи који су стално „у току“ су задовољни, њима се свашта дешава. Дружите се са људима, не затварајте се у себе. То је основна карактеристика позитивних људи.

ИЗБЕГАВАЈТЕ ПОРЕЂЕЊА

Амбиција је здрава и људе чини срећнијим, али завист урушава сваког човека. Не поредите се ни са ким, у срцу будите искрено срећни због туђих напредака и успеха.

БУДИТЕ ОНО ШТО ЈЕСТЕ

Као што не треба да се поредите са другима, тако не треба ни да мислите шта ти други људи мисле о вама. Задовољне особе су природне, спонтане.

ПРЕСТАНИТЕ ДА СЕ БРИНЕТЕ

Не прихватајте себе превише озбиљно. Срећни људи не брину, јер знају да се 90% свакодневних брига никада не остварује.

САЊАЛА САМ

*Чини ми се, много је дана прошло
И много је направљених корака
Који нису водили никуда
Осим у неки тихи осећај
Који се расплетио попут клупчета у глави,
Полако, мекано попут додира
Који је оставио праг
Као стално ношена тканина.*

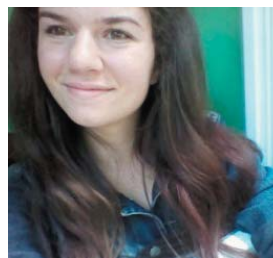
*Расли смо заједно,
Та мисао и ја
У рано лето, негде почетком јуна
Када сам помислиш да не можеш лепо да
се пробудиш
Јер си се већ навикао на навике
Док ти и крпе имају закрпе смеха
Док не заспиш поново.*

*Само, он ме је некако увек будио
У тренутку када помислим да стварност не
постоји,
Док ме је убеђивао у вечност
И додиривао ми крајеве косе
Губећи се у сањарењу.
И ја сам.
Мислим, сањарила.
О њему, прелепом
Испред мене, одмах, ту*

*Пред њим сам сањарила
О њему, мени, топлој вечери,
Пикнику у сред поља
Где нас нико не види,
Топлима под звезданим светом
Својим огледалима нам показујући
пространство
У ком смо изгубљени
Он и ја, и ми, ми, ми!*

*Сањала сам о томе како ме љуби
И јачини стиска којим ме грли.
Размишљала сам о милион начина на које
човек може да воли
А све се свело само на један.*

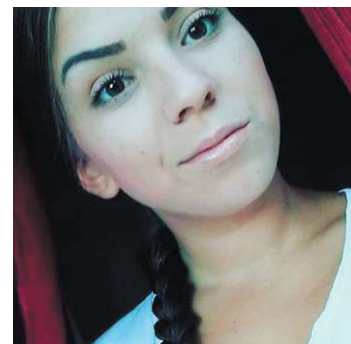
*Трепцајем видим тебе,
Сада, овде,
Како ми се и даље играш са врхом косе,
Како вртиш једно исто
Док бих да те љубим.*

Милица Милошевић
302

СЕЋАЊА МАТУРАНАТА

Сећам се... То је био сунчан и ведар дан као и сваки други. Тог тридесет првог августа дошла сам у ову кућу младих. Нисам знала шта дом представља, нисам знала да ћу баш овде наћи пријатеље за цео живот, да ћу овде волети, да ћу плакати, смејати се... Нисам знала. Не могу да вам кажем све најлепше о интернату, о чему ја причам знају они који живе овде. Било је ту свега и свачега... Непроспаваних ноћи, прва изјава, изгладнели и уморни, друга изјава, свађе, препирке, трећа изјава... Не могу да не кажем и да је било и оних лепих. Заљубљивања, дружења, и та чувена гитара која је обележила наше одрастање. Некад се наспавамо, постоје дани када смо срећни, насмејани, задовољни... Ха ха ха наравно да мислим на петак кад идемо кући... Као што кажем било је свега и свачега. Постојале су и дуге недеље, дани, сати, минути и секунде као да вечност пролази, а ми стојимо у месту, у овој плавој соби, иза ових сивих врата. Али, иза тог сивила стајали су они, моји пријатељи, моја породица. Мислим на Милицу и на њено спавање, салон лепоте, нашу уметницу. Мислим на Софију, краљицу која не зна колико вреди, а ни да обује чарапе како треба ☺. Мислим на Невену, нашу Нену без које не бисмо били потпуни, а и остали бисмо жедни сигурно. Мислим на Слађана, на предоброг и најведријег кога сам овде упознала, који „каже два пута пре него што размисли"... Мислим на много њих, на Исидору, Жану, на Панића, Анђелу, Андријану... На многе који су ове године дошли и оне које су прошле завршили. Мислим и на драге професоре и оне мало мање драге, али то су наши други родитељи, на теткице и куваре, на портуре и студенте.

Сад морамо даље, у даље победе и даља освајања. Не треба да жалимо, треба да се сећамо и да никад не заборавимо овај дом, људе који су овде били и који ће бити, домијаде, изјаве, хладноће и топлине која нас везује за ово место.. ХВАЛА ТИ ДОМЕ!

Ивана Живановић

ПОГЛЕДИ У МЕНЗИ

Чим прође ручак она пати
Каже: "Једва чекам 6 сати".
Није јела сатима
Па кад откуца 6, већ је на вратима.
Мислиш жуди за хладним јајима
и непеченом питом,
Али њу нешто друго чини ситом.
Док други иду да једу,

Она иде да гледа
Зна да само тамо може срести њега.
И није једина.
Ако се осврнеш око себе
Видећеш да неко гледа и у тебе.
То је место пуно погледа.
Погледа који се секу у безброј тачака,
Погледа врелих,
Погледа немих,
А ипак разговора пуних.
Он ону
Њега она,
Њу онај
И онда схваташ
Да ниси једина која машташ.
Ученица о студенту,
Матурант о апсолвенткињи,
Студенткиња о средњошколцу,

Трвак о матуранткињи.
Свако о некоме машта
Свако некога гледа,
Свако, и те како, пази где седа.
Лице јој мења хиљаду боја
Кад чује: "Ево је ова твоја".
Виљушку није ни испрљала
Јер је мислима шврљала.
Док тако загледана
Буде изгубљена
У погледу његовом
Врати је у реалност: "Идемо,
завршили смо са јелом"
Опет поглед баца док баца и храну,

Није га се нагледала за три сусрета
у једном дану.
Док одлази опет се okreће,
Али одедном постаде бледа
Док се он прави да једе, друг је гледа.
Постиђена одлази,
А онда чека оброк следећи
Само на храну не мислећи.

Тијана Томић студенткиња

ПОСЕТА БИВШИХ УЧЕНИКА

Да смо неком драги и да нашу Кућу младих воле ученици, сведоче многе слике, позиви, посете.

Већ други пут по идеји Срђана Јаблановића и Грба Татјане, наши бивши ученици посетили су Кућу младих одакле су пре више од десет година изашли у свет одраслих. Сваки почетак је тежак, тако је и ово окупљање ишло тешко, али се надамо да ће свака следећа прослава и окупљање бити много лакше и бројније и да ће ово окупљање постати традиција.

Присутни некадашњи ученици уз пратњу васпитачице Тамаре Панић и Ирене Митреканић, прошетали су ходницима којима су се некад јурили, обишли собе у којима су некад спавали, сањали слатке снове или ноћима патили због неузвраћене љубави, прошетали двориштем, подсетили се драгих успомена, а онда своје дружење уз храну, пиће и музику наставили у ресторану "Романса". Такође су изразили жељу да своју слику ураме и да убудуће уз остале ученике краси ходнике и степениште наше Куће младих. Уз жељу да се опет ускоро поново сретнемо, поздрављамо све наше бивше ученике.

Речено, учињено. Слика је свечано постављена.

ЧОВЕК ЈЕ ЖУДАН

Човек је жудан. Жудимо за нечим већим од нас самих. Жудимо за љубављу. А шта је љубав?

Љубав је жртва. Дајемо и дајемо за њу ... прелазимо границе стварности. То нас испуњава и чини нас да се осећамо живим. Љубав је највећа сила која нас покреће.

Ако нас љубав учини себичним, посесивним и похлепним, онда није права, слепа је.

Живот нам стално намеће тешке одлуке, где морамо бирати између себе или других. Како да сазнаш шта да одабереш? Не постоје врсте љубави, љубав је једна. Сад, да ли ћемо волети због себе или морања, на нама је. Због себе волимо оно што нам није суђено, а породицу волимо зато што је породица, њу не бирамо да ли ћемо волети, њу волимо, морамо. Тешко је убедити срце да не воли, готово је немогуће. Потребна је сва снага нашег духа, да би се одрекли љубави. Потребно је одрећи се дела себе, жеље, која заједно одлази са њом. Ретко.

Да ли је та бол вредна других? Не одустајем од те љубави јер се плашим, одустајем јер морам. Јер је туђа. Заболи ме мисао на њу, слика која не нестаје из главе, сећање ... Човече, која сам будала.

Ставити срећу онога кога волимо испред своје није љубав, већ несебичност. За љубав се боримо, идемо главом кроз зид, видимо само њу и себе, никог трећег. Треба волети себе, борити се за себе, мислити на себе, ако хоћемо срећу. То је била грешка моја. Нисам се борила за себе.

Ућуткаш лепо своје срце, слушаш туђе. Своје чујеш само кад заболи, да те подсети шта си му урадио. Ех, луда главо.

Мислите да чекање на љубав успева? Хахах, не баш. Појави се и тај понос, јер смо се жртвовали, јер смо стрпљиви да чекамо. Мислимо да ћемо добити љубав, бољу по нас. Зар нисмо заслужили? Не, ништа нисмо заслужили повлачењем. Хоћеш срећу? Зграби је, немој дозволити да побегне. Кајаћеш се.

Немојте чинити грешке у љубави, волите ако вам се воли, кажите да волите, немојте ћутати, молим вас, не желите то. Борите се, не дајте је. Живот вам пролази и не желите да прође у кајању, сећању на онога што смо могли, а нисмо имали. Љубав је жртва, али ако сте довољно паметни, не бисте је препустили другоме. Само ће будале, као ја.

Тања Милојевић

ДОМ ЈЕ ЗГРАДА У КОЈУ УЛАЗИШ АЛИ И ИЗЛАЗИШ СА СУЗАМА

Често се питам да ли су станице и аеродроми места која су синоним за срећу или тугу? Било како било, она су забележила највише осмеха, суза, радости, загрљаја...Они који одлазе буду тужни због напуштања свега што остаје у ретровизору, али се радују због километара који су испред њих. Ове четири године су једна велика станица...

Свесна сам да је још пар зрна песка у сату који је почео да тече 31. августа 2014.

Стојим на степенику када све успомене, догађаје, дане које чувају четири године проведене у плаво-жутој згради треба ставити у један кофер, исти онај који сам паковала сваке недеље и петка и кренути даље...

Тешко је све то сместити и у пар редова у часопису за који сам увек радо писала, у часопису са којим сам се сусрела при првом уласку у дом, када ми је на упису васпитачица ДК причала о њему...Говорила о њему и тадашњим матурантима...А сада сам ја матурант...Не желим да кријем сузе...Да. Не волим патетику, увек се трудим да склањам облаке и да дозивам сунце. Волим звук котрљања смеха кроз ваздух и уживам у оптимизму. Трудим се да никада не мрачим и знам да је сваки крај улазница за нови почетак, али свака помисао на то да се мој средњошколски живот завршава, чини да ми образи постану влажни...

Дом је зграда у коју улазиш са сузама, али и излазиш, а оно између је период током ког постајеш много бољи човек, спремиш се за живот, али и живиш, научиш много тога, стекнеш бројна пријатељства, свестан да си богатији за пријатеље који ће бити ту негде...ако не у оку, онда бар у срцу целог живота, забележиш бројне успомене, падаш и устајеш, али се трудиш да број устајања буде већи, мењаш навике, ствараш нове и увек будеш

срећан...У дому никада дуже од 5 минута нисам била тужна. Увек када би се неки грч појавио на мом лицу, брзином светлости би био отклоњен. Када си са 250 људи и скоро 15 васпитача под истим кровом, туга једино што може јесте да побегне.

Толико тога имам да напишем о периоду који је иза мене, али свако слово буди успомене и у овом тренутку просипа сузе, јер ће кроз пар дана све то бити само време које је иза мене...

Ако бих писала о сваком догађају који ми значи и о особама онда би један Домино био мало..

Па ћу с тога само написати по једну реч:

Године које ћу увек памтити, моје две групне васпитачице, Циметић, моја деца; идеје, филмови, шах, и још многооо, много лепих догађаја и тренутака и на крају нешто што је симбол за све ово - дрво...Јесте да су га ишчупали, али преживело је. То је само доказ да је моје ☺. И када желе да те ломе, идеш даље.

Било би добро да полако приводем крају овај чланак .

Хвала доме што сам била део тебе, али и ти мене!

ЖМП

Никола Миклић

Никола иде у први разред ЕГШ "Никола Тесла", смер техничар „информационе технологије“. Живи у Стамници код Петровца на Млави, а у Дому је од ове школске године. Повучен, тих, постао је познат по својим изузетним спортским успесима.

Освојио је прва места на свим такмичењима која су се одржала ове године у Дому; ПРВО је место екипно у шаху на Регионалној домијади у Свилајнцу, а на интернационалном такмичењу 29.априла 2018. у џудоу и џиу џици у немачком граду Карлсруе, освојио је ТРИ златне и ДВЕ сребрне медаље.

Питали смо га кад је почео да се бави спортом.

Било је то 8.маја 2014. Желео сам да запамтим тај датум. Отац ми рекао за клуб борилачких вештина у Петровцу на Млави. Одвео ме је тамо зато што сам био много несташан; радио сам све оно што ми бране. Отишао сам, видео, свидело ми се и тако је то почело.

Нисам се одмах смирио, у почетку је било много тешко, најгори сам био; ништа нисам знао, био сам најмањи најслабији, али нисам хтео да одустанем. Пожелео сам да будем најбољи. На сваком тренингу давао сам максимум. Променио сам се постепено, највише због тренера. - на крају тренинга тренер би нам причао поучне приче, учио

нас поштовању, раду, упорности.Тек после две године сам приметио свој напредак; смирио сам се и то ми се више свидело него кад ме критикују.

Сваког другог петка идем на тренинге кући у први клуб, а овде још у другом клубу тренирам џудо, и сам или са цимерима, идем сваког дана на Руско гробље да тренирам.

Шах сам кренуо да играм кад сам био предшколско; научио ме отац. До 4.разреда нисам био нешто добар, а онда сам пожелео да победим оца. На првом такмичењу, нисам ништа урадио, наставио сам да вежбам, па сам био трећи, онда сам кренуо у школу шаха кратко, два месеца да

научим основне ствари, вежбао сам сам код куће и са оцем. У 6. разреду сам успео да победим оца. Био сам много срећан кад сам победио оца; он ми је честитао, играли смо и даље, али сам му давао предност да ми буде теже. Сад га редовно побеђујем.

У почетку сам имао трему, али пошто стално идем на такмичења, навикао сам се. Понекад сам био први, понекад трећи и сад немам трему.

Никола нам је испричао, да на тренинг воли да иде пешке, а код куће воли да вози бицикл, слуша музику.

За сада је врло добар ђак. Може да буде одличан, само уз мало већу дисциплину у учењу.

Знао је само два друга кад је дошао у Дом, а сад је упознао скоро све са првог спрата. Како каже „више они знају мене, него ја њих“. Понекад воли да је сам, али му не смета ни да је у друштву. Највише цени искреност, кад је неко вредан и добар.

Волео би да обиђе свет.

За крај разговора поручио је „Никад не одустајте од својих снова“, а себе у будућности види као успешног програмера.

БИСЕР -ФУДБАЛ

Шетају друг и другарица:

- О како је лепо време. Баш ми се игра фудбал. Одавно нисам играла.

- Супер, можемо заједно. А неее! Сетио сам се. Ипак не можемо.
- Зашто?
- Неисправан ми други џојстик.

Меморијални турнир „Јован Мијатовић“ - стони тенис

Ове школске године 25.јануара одржан је Меморијални турнир „Јован Мијатовић“ у част нашег бившег ученика ,покојног Јована Мијатовића. Циљ овог такмичања је промоција вештина, дружења, спортског начина живота, као и самог спорта стоног тениса.

Уводну реч дала је васпитачица Ирена која је подсетила присутне на Јованов спортски дух,упорност,преданост,дружељубивост и посвећеност остварењу циљева како у спорту тако и у ширењу позитивне атмосфере и коректних међуљудских односа .

Не можемо да се не сетимо нашег друга који је вредно, савесно и предано тренирао и борио се за остваривање циљева свог тима. Волео је Дом као своју другу кућу, па и поред одличног успеха имао је времена, жеље и воље да увек буде први на тренинзима, да бодри своје

другове и да тугује кад не оствари постављене циљеве. Умео је да саслуша, да усваја савете, да да буде послушан и доследан. Овде су присутни другови са којима је делио спортске и школске тренутке са којима је делио радост и срећу, пораз и тугу. Присуствују и другови који Јована нису познавали, а чули су о њему из прича других.

Такмичење је протекло у фер и спортском духу. Такмичили су се ученици свих узраста од 15-19 година у мушкој и женској конкуренцији. Владала је другарска атмосфера, такмичарски дух и пријатно узбуђење. Ученици су уживали у такмичењу. За победнике и прва три места обезбеђени су пехари као и дипломе. Организацију такмичења помогла је сама установа Дом ученика као и шеф службе Тамара Панић и стручни сарадник Ненад Костић. Такмичење није медијски пропраћено због заузетости екипе телевизије и техничке немогућности да присуствује на самом догађају.

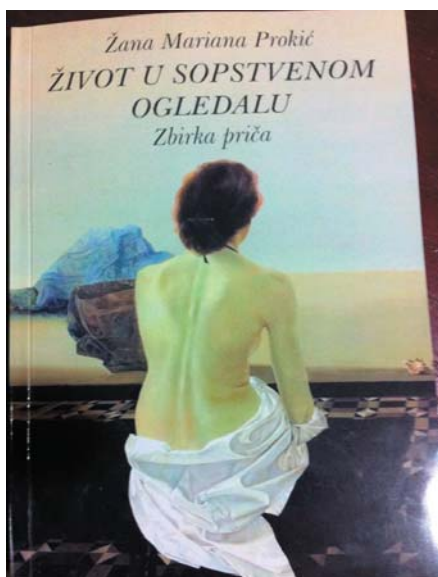
У мушкој конкуренцији 1.место освојио је Лазар Јовић, 2.место Иван Јовановић 3.место.Челић Никола.

У женској конкуренцији 1.место освојила је Анастасија Марковић 2.место Милица Јовић 3.место Кристина Милић.

Поздрав до следеће године

Васпитачиц Ирена Митреканић

ДА СЕ ПОХВАЛИМО - ПРВА КЊИГА НАШЕ УЧЕНИЦЕ

Из угла васпитачице Драгане Киклић

Много добрих дечака и девојчица који у детињству заволе књиге појеле да је једног дана и сами напишу. Само мало њих то и успе, а још мање уради то са 18 година.

Пре него кажем нешто о књизи рекла бих нешто о Жани.

Кад васпитачи неком ученику кажу да нешто уради и то оно што он воли и везано је за његове таленте, склоности, већином добију 1000 изговора, не може, не може јер мора да учи, нерасположен је итд итд

Жана не зна ни за 1 изговор. Шта год је требало да уради она је и имала времена и била здрава и расположена. После једне приредбе у Дому, на којој је учествовала страшно болесна, Жана је примала инфузију. Тако раде само професионалци, они који увек дају свој максимум.

Жана је у школи ангажована у много секција, у дому још и више, али увек има времена за све.

А све смо радили уз шалу до суза и зато нам је све било лепо и забавно..

Још пре десетак година за једну ученицу која је била слична Жани зачуло ме је кад су другови рекли као да је правдају: Она јесте 5,00 али је

добар друг. Као да то једно с другим не иде.

Као да лепота и памет не иду заједно, Као да не иде уметност и наука. А све те наизглед супротне ствари спаја и Жана..

Она је добар ђак, али и добар друг, паметна и лепа, активна у најразнороднијим активностима, она се разуме у нежне нити речи и струју. Она проналази лепоту и у математици и у песмама, причама, уме да глуми, снима филмове.

Највише волим њене две реченице које често употребљава:

- "Имам решење" и "Имам идеју".

О КЊИЗИ

Могу да се похвалим да сам све Жанине приче читала одмах пошто су настале.

Добро ми је познат њен стил. Она је једна од ретких младих данас која има позитиван поглед на живот, али она нас увек мајсторски изненади завршетком приче који је неочекиван, има неку тајну што им даје посебну занимљивост.

У причи **НЕ ОДУСТАЈ ево** речи којим тренер каратеа храбри дечака који жели да напусти карате

Ако одустанеш када је тешко , никада нећеш сазнати шта је успех.

Бићеш још један просечан пролазник на овој планети. Ја желим да побегнеш од просека радом.

Желим да сваког јутра знаш зашто си се пробудио.

Онај ко чита, а не зна Жану, мислиће да писац има велико животно искуство.

У својим причама доказује да **мудрост није везана за године.**

Она је млада, али приче садрже толико мудрости као да их је писао човек са огромним животним искуством.. То је и

разлог што је мој однос са Жаном више однос **две равноправне особе**, две колегинице, а не само однос васпитача и ученика.

Њене приче постављају важна животна питања, и дају одговоре на њих, тако што читаоца терају да размишља, **да стане, да се запита којим путем ићи.**

Нпр у причи **Сачувај човека у себи** Жана се тако спретно игра речима и ниже их лако.

Била је јесен, позна, старија од старости. Пуста.

Младић је викао, изговарао најодвратније псовке и гневом копао душу.

Старац га је пустио да говори. Знао је да младић мора да се испразни. Било је потребно да отров изађе из њега. Када се он насели у душу, уста изговарају све што не би док је душа чиста. Знао је да момак пати.

Старац је желео да му буде рука спаса.

Само се на једну особу увек можеш ослонити. Она те никад неће напустити. - рече му старац.

То си ти?- изговори младић

Не, ја ћу бити ту док време не истече. Тог човека познајеш врло добро. Бориш се са њим свакодневно. То је човек кога угледаш када станеш испред огледала.

Схватам, али једно ме мучи. Како остати човек поред толико зла.

Пажљиво ме слушај. Колико год те повредили, вређали, газили, говорили ружно, чинили лоше, никад им немој дозволити да убију човека у теби. Теби нека учине шта желе, али њега мораш заштити. Умотај га у храброст. Напој га добротом. Умиј га надом. Нека суди по правди, по правилима доброте и љубави.

Због поука књига може да буде **мотивациони приручник** и да се стално чита кад нас обузме меланхолија, кад нам нестане снаге, кад посумњамо у снове.

Јер она све то враћа, може да дигне не само да устанемо него нас натера и да летимо. Приче су изразито позитивне и надахњујуће.

Њена књига није само да **мотивише младе**, већ и за одрасле, да никад није касно да се остваре своји снови. Ја могу то да потврдим. Жана је и мене подстакла да остварим свој сан и да више пишем.

Прича Бака једног пилота ће код читаоца изазвати најразличитија осећања, измамиће сузу у оку и натераће читаоца да се добро запита о многим стварима. Жана овде описује баку која није имала среће као њен деда и прадеда да живе у својој породици, већ живи у геронтолошком центру.

У причи, **Једног ће дана и тебе неко звати мама** -Жана описује време са неупадљиво критичким односом и отклоном према свему површном, неморалном, неукусном, нездравом, наводећи читаоца на незаобилазно питање - хоће ли потомци због оног што чинимо сад, једног дана бити поносни на нас.

И ја сам сигурна да су и деда Пера и прадеда Савче поносни на Жану. Знам да ће Жана бити успешна, јер успешан се не постаје преко ноћи. Путем успеха креће се у раним годинама уз добре родитеље и бабе и деде.

Зато бих за крај поручила: **Децо цените и волите** своје родитеље и бабе и деде. Родитељи, бабе и деде, поклањајте време својој деци, ништа није важније од њих, волите их. То су две половине љубави које чине једну ЦЕЛУ, ПОТПУНУ, ПРАВУ ЉУБАВ, баш ону љубав какву је кроз све своје приче Жана описала.

Из угла васпитачице Јелене Мартиновић

"Крајеви се потроше, почети увек трају.
Почетак - ето шта је на крају!" - Душко Радовић

Од како сам почела да радим са децом заволела сам "крајеве", јер на сваком крају нам да следи почетак, каква год буде ја ћу се трудити да буде добар. Када сам испратила прву генерацију ученика, од друге сам искрено стрепела. Сада када је и друга при крају свог боравка у дому, схватам да је боља од свих мојих очекивања.

У мојој групи је ученица која је све четири године имала успех 5.00, која је добила Октобарску награду града Јагодине, у дому је

проглашена за ђака генерације. Учествовала је у неколико секција: новинарској, литерарној, шаховској, једним делом и у музичкој 😊. Била је задужена за организацију скоро сваке лирске вечери. Снимала је филмове за филмски фестивал, бисере из дома, заједно са мном је један од твораца првог филмског фестивала... за све то време она се бавила писањем прича и песама. Одмах пошто би нешто написала слала би Драгани и мени преко фејса, па смо после коментарисале, исправљале, додале, одузимале. Жана је стално своје радове слала на најразличитије конкурсе, освајала прва места. Њене песме се налазе у неколико зборника. Смогла је снаге, организовала се и са непуних 19 година издала своју прву књигу "Живот у сопственом огледалу". То је збирка кратких прича од којих свака има позитивну поруку. Без обзира што су приче измаштане, догађаји и ликови су толико живописно донесени, то су људи са различитим судбинама које нас окружују. Све нам то доста говори и о Жани; она је неко ко се бави садашњим тренутком и проживљава га најбоље што уме. Њена замисао будућности је обојена позитивом, игром и смехом.

Из девојчице од 15 година, колико је имала када је дошла у дом, израсла је у девојку која има много квалитета и која је понајпре човек, а човек је данас најтеже бити.

ВТТГВЈМ

РЕПРЕЗЕНТАЦИЈА ДОМА НА 22. РЕПУБЛИЧКОЈ ДОМИЈАДИ У КРАЉЕВУ

Пошто је на регионалној освојено 1. место у екипној конкуренцији, настављене су припреме за такмичење на републичкој „домијади“ која се одржала од 11. до 13. 5. 2018. У Краљеву. Припреме су биле кратке, али интензивне. Радило се у редовним и ванредним терминима, а шахисти су били спремни за мечеве. Жреб нам није био наклоњен ове године па смо играли претколо са најбољима из региона Војводина. То су били момци из дома ученика

Гимназије „Јан Колар“ из Бачког Петровца. Противник достојан сваког поштовања. Екипа тиха, али веома озбиљна са свим квалитетима које теба да има .

На 1. табли је играо Игор Жијак , на 2. Вања Боцка а на 3. Матин Швец . Нашу екипу су представљали Вакуловић Бојан - 1. Табла , Миклић Никола - 2. Табла и Вујчић Данијел 3. Табла.

Меч је трајао у пуном темпу игре т.ј 30 мин. По игачу. Играчи су искористили скоро сво време расположиво за меч . Може се слободно ртећи да судије нису испоштвале пропозиције такмичења домова јер нису дозволиле да се после истеклог 30. минута игре одигра још додатних 5 минута што је пресудило и утицало на крајњи исход меча.Вакуловић је ушао у цајтнот и направио пар грешака што је било довољно да ослаби позицију која је до пред саму завршницу била у његову корист те тако заврши меч поразом. Миклић је такође ушао у цајтнот и ако је био и материјално и поизиционо бољи , као црни , све време па је пресудио пад заставице на сату за само неколико секунди у односу на ривала Вању Боцка чиме је екипа из

Бачког Петровца однела победу са 2 : 1. Част нашег дома је одбранио Вујчић Данијел , као најстајији и најiskusнији члан и играч екипе, убедљивом победом на 3. табли . Он је доминирао у мечу све време , као бели мада се Мартин Швејц достојно бранио све време. Ипак на кррју Вујчић је успео да матира Швејца уз видну материјалну предност и бољу позицију само пар минута пре истека предвиђеног времена за одигравање меча, али то није било довољно за победу.

Екипе југоисточне Србије коју су представљали ученици дома ученика средњих школа Ниш - убедљиво најквалитетнија екипа на турниру чији је члан Мићковић Никола освојио 1. место и у појединачној конкуренцији.

Утисак је да наша екипа није показала свој пуни капацитет што је последица неискуства и треме код младих играча - чланова наше екипе, али сам одлазак на републичко такмичење и освајање 5. места у држави показује да наша екипа има велики потенцијал и квалитет те да ће то у наредним годинама и доказати на овом и другим такмичењима. Такође, се учесници турнира не могу „отети утиску“ о неквалитетном суђењу и непринципијелном односу судија према играчима - учесницима турнира нарочито у женској конкуренцији, у финалном мечу између домова Новог Сада и Београда у коме се десила опструкција шаховске игре због чега се по правилима контумацирају обе екипе. Такође судије нису поштовале пропозиције такмичења домијаде те су били опоменути од вођа екипа да их се придржавају.

Све у свему , турнир је био успешан јер су га одиграли најбољи из ученичких домова наше земље.

васпитач Горан Станимировић

Шта матуранти имају још да кажу - чега ће се сећати:

Милетић Марија: могу да кажем све супер. Колико волим дом говори чињеница да желим да упишем Факултет педагошких наука - смер домски васпитач

Невена 301- најлепше је било свирање гитаре на Руском и кад добијемо напoлитанке за ручак.

Слађан 212 - кад дођем у собу 301 и причам са својим цимеркама - другарицама, које сам заволео од доласка у дом

Ивана 301 - када могу слободно да

причам са својим цимеркама и Слаћком; домијаде, бурек и јогурт за доручак.

Софија 301 - никада нећу заборавити грашак за ручак, пожарне степенице, Слађана који се заразно смеје и Невену која је весела целог дана.

П.С. сви ми волимо овај дом и професора Владу.

Јована 302 - што је крај 4. године и што више нећу да будем овде.

Невена 304 - недостајаће ми моје цимерке и дружење са њима.

Милица 301 - прскање водом, играње кошарке, заљубљивање, шминкање и чупање обрва целом дому (романтичног примања писма сваког дана, од драгог који је био на екскурзији, а писма ми је доносио Слаћко)

Панић 213 - сећаћу се играња фудбала и понављања традиције, када смо освојили прво место у Региону, као и генерација мог брата пре три године; певање у купатилу, упознавање и заљубљивање.

Најсређеније собе:

за март 206 (Вељковић Владимир, Милић Марко, Николић Вељко, Тимотијевић М Милош) и 402 (Марјановић Анђела, Радовановић Исидора, Радојковић Тамара, Трипковић Катарина), за април 407 (Марковић Ј Анастасија, Павловић Александра, Ранисављевић Анђела) и 114 (Јанковић Александар, Николић Александар, Станковић Стефан).

ВЕЧЕ ПОСВЕТЕ ЛИРСКИМ ДУШАМА

КЊИЖЕВНО ВЕЧЕ СА ПИСЦИМА КЊИЖЕВНОГ КЛУБА „ЂУРА ЈАКШИЋ“ ИЗ ЈАГОДИНЕ

У среду 9. маја ове године наш дом је угостио писце књижевног клуба „Ђура Јакшић“ из Јагодине.

То је била једна од низа активности које су замислили и уз помоћ гостију и ученика дома, реализовали васпитачи нашег дома, у склопу низа културно - уметничких дешавања у току школске године.

Љубазно и са жељом за квалитетну сарадњу, позиву дома се одазвало 9 чланова КК „Ђ.Ј.“. Било је и старијих и млађих стваралаца. Знајући да млади воле љубавну поезију, гости су се трудили да углавном казују стихове својих љубавних песама. Читане су и песме мисаоног карактера као и афоризми.

У тренуцима казивања својих стихова, песници су праћени инструменталом нашег Стевић Немање који је тананим тоновима своје гитаре давао топлији призивак сваке прочитане речи. Паузе између песама бојила је наша (Ема) Емилија Вучковић својим дивним гласом уз свима нама добро познате мелодије из њеног репертоара.

Да ово вече не буде идеално, потрудила се струја. Након 20 - ак минута од почетка, у летњиковцу дома, нестала је струја и озбиљно забринула организаторе да се овакво дивно вече не заврши неуспехом, јер квар није отклоњен. Али ... дивно мајско вече, на велики празник човечанства (9. мај Дан победе над фашизмом), завршило се успешно. Уз сналажњивост домаћина - васпитача нашег дома који су активирали увек спремну сцену за све врсте наступа, на платоу испред студентског дома, под рефлекторима који су атмосферу одвијања програма чинили мање формалном, опуштенијом што је свакако утицали позитивно на расположење ученика и студената који су пратили програм.

Завшетке песама и афоризама пратили су јаки аплаузи, говорећи о расположењу и утиску присутних гледалаца. Широк плато испред студентског дома и сам улаз у дом као прометно место уласка и изласка наших студената и њихових гостију као и сам догађај казивања, аутентично од стране самих стваралаца, деловали су привлачно на све који су се у том тренутку обрели на том месту те је позамашан број ученика и студената отпратио са задовољством овај други део вечери. Вече је одјавила претседница КК „Ђ.Ј.“ са жељом да се у наредном периоду оваква дружења наставе како у нашем Дому тако и у простору КК „Ђ.Ј.“

После завршене вечери писци су присуствовали кратком коктелу припремљеном у њихову част, обишли наш Дом и изразили своје дивљење простором у коме живе наши ученици. Неки од њих су били импресионирани мноштвом спортских одличја у холу и васпитачким канцеларијама, као и перформансима на паноима у холу дома не кријући велико задовољство што су наши гости. На крају уз срдчан поздрав договорено је да се сарадња настави.

васпитач Горан Станимировић

БУДИ КАО: Петар и Милош – генији из Трстеника који се рађају једном у више деценија

Најталентованији средњошколци из Србије већ другу годину учествују на Светском купу младих физичара, који се овог лета од 19. до 26. јула одржава у Пекингу. Пласман у петочлани тим који ће бранити боје Србије у Кини на понос Трстеничана, изборила су рођена браћа Петрашиновић, ученици гимназије "Вук Караџић".

Деветнаестогодишњи Петар, матурант гимназије, и две године млађи Милош су, тврде професори, такви капацитети за науку који се појаве једном у више деценија. Равно чуду је, кажу, и то што браћа Петрашиновић, живе и уче под истим кровом.

"Наша опседнутост физиком и математиком потиче из нашег окружења, пошто живимо на селу у Дубљу. Окружени смо природом и онда је некако било можда интуитивно да тражимо све одговоре за ствари које смо видели око себе", каже Петар Петрашиновић.

У свет науке увео их је отац Здравко, такође сјајан математичар, који им је велика подршка. Седамнаестогодишњем Милошу ослонац је и старији брат.

"Петар ми је доста помогао у тренуцима када је било кључно да ли ћу да наставим или не и он ми је једноставно био неки тип узора, свакодневног узора који видим и који ми је помогао у тешким тренуцима", каже Милош Петрашиновић.

Бројни планови младих генија

Пут до репрезентације није био једноставан. Петрашиновићи су радили између осталог на Киријевом мотору, испитивању угла одмора купе при слободном паду, а са тимом дизајнирали и веома осетљив сеизмограф.

"Ја у септембру почињем седамнаесту школску годину своју у овом својству, али овако нешто нисам имала до сад. Част ми је и напорно ми је. Увек морам да одем корак даље, да се боље припремим него икад раније. У том смислу, овакви ђаци су инспирација", истиче Марија Недељковић Живковић, професорка физике.

"Ми смо ту једна логистика која им помаже и техничка и да кажем кадровска, а углавном је ово њихова заслуга", додаје професор физике Милош Међедовић.

До Пекинга Милош и Петар имају још планова.

"Жеља за истраживањем и за сазнањем новог. То је оно што генерално разликује школску петицу и неку такмичарску рецимо", каже Милош.

Петар планира да студира два факултета – теоријску физику на Физичком факултету и програмирање на ПМФ-у.

Испратили смо их на математички турнир средњих школа "Архимедес". У Београду ће се срести и са остатком дрим-тима који ће нас представљати на Светском Купу у Кини

Позајмљено са портала РТС

Матурант – Јовановић Алекса

Алекса је из Белушића и ученик је Гимназије „Светозар Марковић“, природно – математички смер.

Поставили смо му нека питања, а ево шта нам је одговорио:

- Задржао сам исто понашање као и у првој години јер: „добре ствари се не мењају“. У првој сам више учио, па сам мало попустио, а сад враћам се да будем бољи „јачи него икад“ – кроз осмех додаје Алекса шалу из филма.
- Желим да упишем информатику да ли вишу или ПМФ, видећу.
- За друштво каже – нисам тежио да имам пуно другова, него само оне који ми одговарају. Са Лазаром сам се одувек дружио.
- Није ми одговарала храна увек, а свиђало ми се друштво. У дому никад није досадно; кући сам сам, а овде има пуно другова, па је забавно причати увече, али то

опет није добро ако ми се спава. Није лако кад касно легнемо а треба да устанемо рано за школу.

- Нисам задовољан што сам понекад неорганизован и што сам за неке ствари лењ. Трудим се да испланирам шта да радим и то временски од до, и да то испоштујем. Не испоштујем план само кад ме неко позове за нешто што је забавније, - каже Алекса, а онда кроз осмех додаје, свестан својим врлина и мана - чак и сам то друго тражим само да не учим зато и нисам супер ђак (тренутно врло добар, са могућношћу да буде одличан). Воли фудбал и игра за село.

- Не кајем се за оно што сам радио, Кајем се за неке ствари које нисам радио, мада опет, не волим да се кајем. Чему кајање, кад не могу да променим ништа. За ове четири године, нисам био на домијадама. Није ми криво због тога, јер не волим такмичења, али зато што ме је цимер заинтересовао и зато што сви хвале домијаде, волео бих да идем на једну, да видим како то изгледа.

МОЈ ХОБИ - ПЛАНИНАРЕЊЕ Из угла васпитачице Милене Алексић

Ртањ, чудесна планина и како пишу многи најмистериозније место у Европи, још увек недовољно истражено. Ово је други пут како уживамо мој мали свет и ја у његовим чарима. Рецепт за осећај „цео свет је мој“, ранац (не претежак), вода, неки слаткиш, ВОЉА...

Попети се на сам врх и погледати испед, иза себе...Хм....Слобода је драгоценост ствар.

Немогуће је речима пренети на вас све ово, мада се надам да сам барем мало успела, у сваком случају, крените, српска богатства чекају.

11.05.02018. ишла сам на ноћни успон на Ртањ, полазак је био из Јагодине у 2 сата иза поноћи, успон је трајао око три сата пред сам излазак Сунца. Планинарење је саставни део мог живота дуги низ година. Освајање нових врхова причињава велико задовољство, као и враћање на већ освојене.

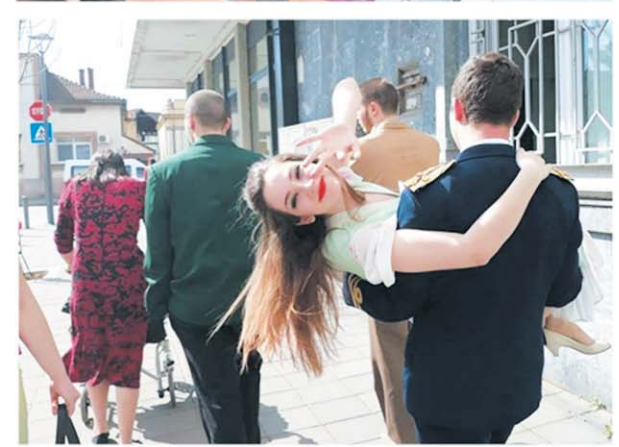
Успех наше ученице Тамаре Радојковић на ХЕМИЈАДИ

Ученици нашег Дома су и ове године по девети пут учествовали на 9. Хемијади која се одржала 18.маја у ДУСШ „Крагујевац“, познатијем као „Артем“. Васпитачица Тамара Панић, иначе професорка хемије, водила је екипу у саставу: Катарина Трипкови, Анђела Марјановић и Тамара Радојковић која је заузела ПРВО место у категорији првих разреда.

После такмичења ученице су имале предавање на ПМФ-у о образовању, историји образовања, математици, а све је улепшано звуцима класичне музике. Ту су такође погледале први, јавни слатководни Акваријум у Србији, а онда посетиле спомен парк „Шумарице“. Била је то лепа посета Крагујевцу, дому који се и овога пута показао као добар домаћини лепо дружење,

Тамарама честитамо, а остале ученике позивамо на ново дружење идуће године.

ДОМ + ЈА = ДА
Костолац 23.3.2018.год.

Одбојка 2. место дечаци Бојан Новчић 3.м девојке - васпитачица Јелена Мартиновић
Стони тенис 2. место девојке екипно и 3. место појединачно Марковић Анастасија васп. Ирена Митреканић и сарадник Костић Ненад
Стрељаштво 3. место дечаци и 3. место девојке васпитачица Тамара Панић и тренер Растко Михајловић

ПРВО МЕСТО у РЕГИОНУ И РЕПУБЛИЦИ - поетско сценски приказ - ИСИДОРА СИМОНОВИЋ,
(текст писале Жана и Исидора)
Милица Думитровић, Немања Микић, Андријана Димитријевић,
Слађан Ђокић - васпитачица
Виолета Пешкић - музику приредио
васпитач Бојан Новчић

ПРВО МЕСТО - Уметничка фотографија
Алекса Димитријевић, васпитачица Драгана
Игњатовић и треће место уметничка фотографија
- група ученица-

ПРВО МЕСТО - издавачка делатност -
васпитачица Драгана Киклић

НАЈБОЉА МУШКА УЛОГА - ВЕЉКО

МИЛАНОВИЋ

ДРУГО МЕСТО - модеран плес - васпитачица
Лидија Матић, сарадник Жељко

ДРУГО МЕСТО - популарна музика
Емилија Вучковић, Марта Филиповић,
Немања Стевић, Алекса Раденковић,
Лазар Карић, Марко Степановић -
васпитачица Јелена Мартиновић и
сарадник Аца.

**ДРУГО
МЕСТО** -
ликовно
стваралаш

тво - **ЈЕЛЕНА ТОДОРОВИЋ** - васпитачица Драгана Игњатовић

ДРУГО МЕСТО - примењена уметност - костим - хаљина -
група ученица- васпитачица Драгана
Игњатовић

ТРЕЋЕ МЕСТО - "Рањени орао" васпитачица
Виолета Пешић и Буњевац Драган сарадник

**ТРЕЋЕ
МЕСТО** -
литерарно
стваралаштво -
Жана Мариана
Прокић -
васпитачица
Драгана Киклић

РЕГИОНАЛНА ДОМИЈАДА – 27. април Свилајнац

ФУДБАЛ – мушкарци ПРВИ, воспитач Владан Новаковић

девојке – ДРУГЕ воспитачица Виолета Пешић

ШАХ – ЕКИПНО ПРВИ воспитач Горан Станимировић сарадник Бобан

Милојевић

КОШАРКА – мушкарци, без пласмана – воспитач – Владан Новаковић

МОЈЕ ПРОЛЕЋЕ

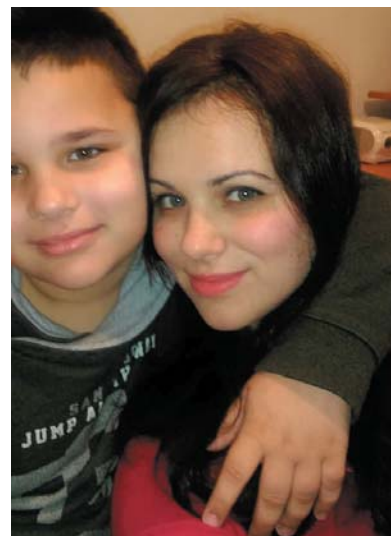
По ко зна који пут окренух нови лист да напишем нешто. Напишем, изгужвам, бацим... Када би тако могли у животу? Да бацимо иза себе све оне лоше осећаје које нам је живот саткао? Можемо ли? Такав је живот. Неком мало више, неком мало мање... не остави никог без понеке сузе.

Сви ми имамо неку своју тугу, али и срећу. Јер срећа је као мали зумбул који провирује из снега и гура га од себе да га не затрпа. Да, баш као овај испред моје куће. Мирише тако јако и лепо да нам „откриви“ осмех и угреје срце. Да заборавимо на хладноћу зиме и јесење ветрове...

Волим пролеће. Пуно је боја, мириса, топлине. А ми? Сви ми морамо у својим борбама бити борци.

Јер, шта бисмо друго? Свако треба пронаћи радост у животу.

Мене моје сунце свако јутро буди са „мама“.

Бивша ученица Јелена Велисављевић Антонијевић

ОДГОВОР

- Још један бучни дан, још једна тиха ноћ. Корак сам ближе. Сутра није нови почетак! - рекла је и пала на кревет, немајући више снаге над својим телом. Тражила је од себе само да заспи, да затвори очи на секунду, да не види ништа и не чује своје срце које се разлупало као да хоће напоље. Радозналост шта доноси сутра јој то није дозвољавала. Љубав према непознатом ју је будила из тог немирног сна.

- Хоћу да га упознам мама, али никако да ми дозоли... Зашто?

- Кћери, њега је немогуће упознати. Данас мислиш да јеси, преко ноћи ће поново постати мистерија.

Тај одговор је пробудио још већу жељу у њој. Знала је да за све постоји одговор. Знала је да ће га упознати, зато га је пратила, врло опрезно.

Налазила је делове његове слагалице. То јој је стварало немир. Те пузле никако да се уклопе у њену слагалицу. Шта раде туђи делови у њеној слагалици? Сада је збуњена. Сада? Сваког „сада“ се осећала другачије.

- Схватићеш. Стрпи се. Ти делови јесу у твојој слагалици. Ту су с разлогом, али није им место ту.

- Како да живим то што не познајем? Како да сазнам разлог свега? Реци ми.

Гледала је мајку нестрпљиво; чупава коса, очешљана последњи пут јуче; одећа као из прошлог века... Волели су сви то код ње... Чекала је тај одговор. Читавог живота...

- Мајко, добила сам одговор. Остани са мном још који минут да чујеш, молим те. Онда ћу те пустити да идеш Њему.

- Целог живота си била брза, овог пута буди бржа. Желим да чујем.

- Сваки дан, свака ноћ која ме је водила ка откривању ко је он, није ме одвела њему, већ мени.

Мајко нисам га упознала, немогуће га је упознати. Упознавајући њега упознала сам себе!

- То му је био план, све време. Стрпљење је кључ живота, кћери моја. Живот ће ти дати одговор на питање „ко си“, не он, већ ти. И то само ако му поставиш питање. А онда када сазнаш, знаћеш разлоге. Идем ја сада, пазићу на тебе, имаћу добар поглед.

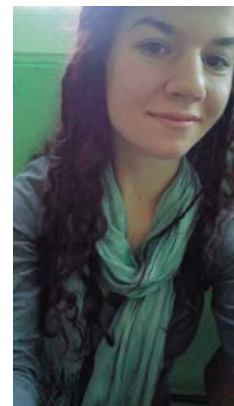
Осмехнувши се, пустила јој је руку. Оставила ју је у добрим рукама.

Тања Милојевић

Занимљивости

- Земља је једина планета која није добила име по неком божанству.
- Никола Тесла је својевремено био коцкар. Једном приликом је запао у огромне дугове и питао је мајку да му позајми новац како би их отплатио. Давши му их, рекла му је: „Ево ако те то чини срећним у животу.“ Њега је та реченица прилично погодила, након чега је престао са коцкањем.
- Најстарија порука из боце је нађена у Аустралији и процењује се да је бачена пре 132 године са Немачког брода као експеримент везан за океан и градске линије.
- Гинисова књига рекорда држи рекорд као најчешће крадена књига.
- Леонардо да Винчи је умео да пише и са левом, и са десном руком.
- Први филм, „Воз улази у станицу“, је снимљен 1895. од стране браће Лимијер и трајао је 7 секунди.
- Ако коњ на споменику неке особе има предње ноге у ваздуху, особа је умрла у бици; ако коњ има једну предњу ногу у ваздуху, особа је умрла од последица рана задобијених у бици; ако је коњ са све 4 ноге на земљи, особа је умрла од природних узрока.

Милица
Милошевић 302

ВЕЧЕ ПОСВЕЂЕНО СВЕТОМ САВИ

Још једно у низу лепих вечери у нашој Кући младих. 29.1. 2018. одржано је вече посвеђено Светом Сави и лози Немањића

Поред досадашњих предавања и трибина одраслих предавача и организатора, овога пута целокупну организацију спровели су ученици. Оно чиме се ово вече разликовало од других је креативност и самоиницијатива наших ученика чиме се изразито поносимо.

Идеја за ово вече потекла је од ученице Јелене Јевтић која је ангажовала своје другарице Жану Мариану Трокић, Исидору Симоновић, Милицу Милошевић, Светлану Оровић, Јовану Јовић, Тању Милојевић и друга Срећка Богдановића. Они су говорили стихове и читали своје текстове о члановима породице Немањића.

Вече је својим гласом улепшала Марта Филиповић. Она је на утакмици повредила ногу, али је ипак присуствовала, јер Марта не оставља другове на цедилу. Иако није могла да корача, нашла је начин: донео ју је Стефан Милојевић до учионице где је била приредба.

Организатор приредбе, Јелена Јевтић се баш потрудила и мислила је о сваком детаљу, тако да су девојке наступиле у ношњи, прикладних фризура, а на видео биму су приказане слике чланова династије и манастири, њихове задужбине.

(Захваљујемо КУД „Јованча Мицић и Трифуновић Драгану и Сањи за позајмљене ношње)

Све похвале и Јелени и учесницима и позив за остале ученике, да буду креативни и да на сличан начин реализују своје идеје.

На крају програма васпитачица Тамара Панић је поделила пакетиће за насређеније собе месеца јануара. Похвално је што је све више соба за награђивање тако да су собе 304 и 305 имале исти број гласова, а овога пута слатко слане пакетиће добили су: 304 Кошанин

Ружица, Вељковић Невена, Благојевић Ана и Милић Кристина.

207 Лукић Далибор, Пејић Дамјан, Обрадовић Лазар, Костић Владимир.

30. јануар 2018 - отпремили смо још 3 цака са 27кг чепова за Зрењанин у Савез инвалида Србије за Акцију „Чеп за хендикеп“. Идејемооо даље

До јуна 2018. сакупили смо још 3 цака.

Хвала свима који подржавају ову хуману акцију и чувају природу.

Кажу:

"Ни С од савршенства није било"
Док је глава на рамену,
Скрупчана,
Седам ти у крило.
Прсти нам се преплићу
Док се мисли уплићу.
Ушушкана у твој загрљај,
Чини ми се да постоји
само једно годишње
доба,

Да постојимо ти, ја и та соба.
Чини ми се да не постоји крај.
То су ти неки савршени тренуци
Кад је брод још у луци.
На сигурном стоји,
Чека да олуја прође
Да заплови.
Тако смо ми чекали
Како бисмо ојачали,
Да чувамо секунде које сат не
броји
И бранимо наше савршенство

Ово није живот,
Него игра судбине.
Ово није линија среће,
Него ожигљак на длану
Моје леве руке.
Шта је ту је,
На длану је.

У доба кад савршенство не постоји.

Чекајући дан кад не чекам више,
Да рука престане да те пише,
Да песма те не опише,
Кад тело престане да
дише.
Напишем никад више,
Па обришем.
У сваком те стиху
осетим,
Сваку успомену посетим

Да је се подсетим,
Да не заборавим.
Теби посветим
Сваки стих, сваку песму.
Избаћим да не буде тесно
Ал ту си и даље.
Мислим да те има мање
А има те више,
Па се песма сама напише.

Тијана Томић студенткиња

Сачувај ту тајну
И прислони мој длан на своје груди!
И чекај...можда дође...
Јер ја те волим и ако знам са новим јутром
бићу опет
САМ!

Време које чека у кораку застане,
окрене се вођењем љубави,
јер није лако "Волим те рећи",
ту стану пуне зоре и ноћи,
дуги дани и жеље које ћуте,
живот који се судара са пољупцем сутра
кад допусти судбина да сусрет задржи
под телима и душа престаје да боли и
лута.
"Волим те".

Раде Панић

Питања за „Љ“

Моје драго , слатко, љ,
Јесмо ли него икад ближи?
Ил се та блискост мени
само причини онда
кад ветар доноси
удаљене мирисе твоје,
па на тренутке изгледа
као да ме ти љубиш у врат?

Моје мало, а ипак, као
небо пространо „љ“,
да ли ћу те иком икада
у целости поклонити?
Да ли ћу успети да,
кад једном те пронађем,
скинем све окове
који ме везују за овај
испразни свет?
Да ли ћес победити ти, „љ“?
Или ће страх од висина
до којих ме твоја крила
могу одвести,
страх од пада који
због твојих крила
могу претрпети,
од мене начинити бегунца?
Па ћу као плашљива срна
побечи, а да те никад
истински и не окусим,
додирнем и осетим.

Моје далеко, проклето „љ“,
хоћеш ли се икада у реч наставити?
Хоћу ли те увек овако кроз
магле јурити?
Па таман кад помислим
да сам ти завршетак пронашла,
схватим да је то што

чврсто држим у длановима
био поново само дим.
И док ми остављаш бледе трагове
по тамним шумама,
ил блату мочваре,
да ли ћу те икад стићи,
и убацити те у реченицу,
на чијем крају ћу коначно,
место зареза,
ставити тачку?

Ана Марковић - бивша ученица, сада студент ФОН у Београду

Тада сам се једини пут усудио да је питам зашто ме воли. Одговорила је: „Не знам, а искрено говорећи, и не занима ме да знам.“ Пауло Коелхо.

Бисери: КАКО СУ ТЕКЛЕ ПРИПРЕМЕ ЗА ЖЕНСКИ ФУДБАЛ

Живела тренерка

Месец два дана пре почетка спортске домијаде васпитачица Виолета ће:

- Е, могла би ја да тренирам девојке мали фудбал, па да идем на Републичку домијаду. Ако се не квалификује у култури са драмом или поетски приказом, бар да идем са спортистима.

- Јеси ли некад играла фудба?- питају је колеге.

- Наравно да нисам. Ја и спорт хаха. Али то и није нека наука. То је 50% срећа, а за оних других 50% треба да нађем неку која ће да ми да го...

- Да и да нађеш једну добро да брани, једна да додаје, да буде на крилу, везни играч... ништа лакше - смеје се ДК.

- Ма то ће мени мало колега Влада да покаже. Је л да Владо? А мало ћу да погледам и по интернету.

После неколико дана Виолета улази у канцеларију:

- Ха, ево је нова тренерка - смеје се ДК.

- Шта? Где је? Ко купио? За кога? - окреће се Виолета око себе.

- Није нико ништа купио, него кажем за тебе. Тренер је мушкарац, а женски тренер је ваљда тренерка хаха?

После првог тренинга, Виолета долази у канцеларију, показује слике па ће сва срећна:

- Избаци ми ово на ФБ да сви виде како се ми припремамо.

- Шта да ти избацим, па овде ти се ништа не види.. Све мрачно. - ДК гледа у слике на телефону; терен у дворишту ОШ "Бошко Ђуричић полуосветљен.

- Ако, ако, само ти избаци. Да виде како смо јаке, како се припремамо у отежаним условима.

Можда виде и наши противници па се уплаше.

- Можда их добијемо још у свлационици хаха.

Касније је колега Влада, који је ишао са њом на тренинг, хвали:

- Ова Виолета прави мотивациони говорник, иста је Ник Вујичић. Знаш како уме лепо да им прича.

- Шта си им то рекла?- пита је ДК.

- Рекла сам им: Слушајте ме пажљиво. Ја нема појма да играм фудбал, али зато немој да се нека која зна, прави важна и изводи бесне глисте. Ово је тимска игра и хоћу да се додајете. Нема соло акција и себичлука. Нема свађе са саиграчицама и судијом. Има одмах да вас избацим из игре.

Осим неосветљеног терена имали су они и чичу из комшилука који их је три пута пријављивао полицији због галаме... Залуд је Виолета објашњавала полицајцу да нема још ни 22:00, да морају да вежбају за Републичку домијаду, чичина је била "задња". Њени мотивациони говори код полицајца нису пролазили: "Пријављени сте, узнемиравате грађане. Молим прекините тренинг." Можда би убедила чичу, али он се није појављивао, а ни од Владе после није било велике користи, јер се он сваки пут више окретао у ишчекивању полицајца, него што је гледао како девојке играју.

Републичка Домијада у културно уметничком стваралаштву у Краљеву, недељу дана пре регионалне у фудбалу:

- Много лепо ово Краљево. Решила сам да дођем и на Републичку спортску домијаду.

- Треба прво да прођеш Регионалну.

- А што да је не прођем? Много ми добре девојчице фудбалерке.

- Кад си видела хаха?

- Видела сам. Видела. Имали смо 3 тренинга. А то се одмах види. Него, не ваља што се и на тренингу много боре, Сваки пут се нека скрши. Неће да има ко после да ми игра.

После проглашења првог места у поетско сценском приказу Виолета ће:

- Е ово платно нам срећно. Да га понесем ја и на Регионалну домијаду за фудбал, а могли би пола да дамо и колеги Горану да он прође са шахистима. (прошле године у свом сценском наступу и музичка секција је имала платно и такође заузела прво место).

У Краљеву су се васпитачице много лепо провеле.

- Много нам лепо овако заједно, па се питам како ћу ја сама да идем на Републичку домијаду? - Виолета гласно раумишља: - А изабрала сам и собу у којој ћу да будем.

- Ти си се већ пласирала хаха? А Регионална још није ни била. - смеју се колегинице.

- А што да се не пласирамо? Добре ми девојчице. Ево и ја сам мало играла с њима. Мало сам бранила. „Немојте Ви да браните, растуриће Вас „ - каже ми ученица Ружица. „Е Ружице, па нисам ја слаба. Нисам ја принцес крофна.“

Регионална домијада у Свилајнцу

ДК зове Виолету телефоном да извештава о резултатима одмах на ФБ:

- Ау ово страшно. Није ово за мене. Немам ја живаца за ово. Како напето, умрла сам. Победиле смо са 1:0.

У другом колу победа на пенале. Опет стрес.

Срећом по Викичине живце у трећем колу у финалу, наше девојчице изгубиле „ладно“ са 4:0. После утакмице у свлационици плаче једна играчица: „зашто плачеш? - пита је Викица. - Није ти ваљда криво што смо изгубиле? Их, врло

важно. И ово је успех. Јаче су, шта да се ради. И друго место је успех“.

„Не плачем ја због тога. Мени криво што ме нисте убацили да играм, а знате да сам се трудила и да сам долазила на сваки тренинг“ - каже ученица.

„Ајој, ја сам од ове напетости на тебе потпуно заборавила. Можеш ли да ми опростиш? Хајде да направимо једну заједничку слику.“

Касније кад је Вики то испричала сину (6.разред, који исто тренира фудбал) он јој је у чуду рекао: „Стварно си заборавила играча? Па ти си лош тренер. Кад би мој трнер то урадио, ја с њим не бих месец дана причао.“

„У праву си, али ето моје девојчице су добре, па ми опраштају.“

Али да има горих ствари од пораза у финалу и то од „Артема“ види се из следећег:

- Све смо погореле - прича Виолета утиске са спортске Домијаде. - Ја осећам, нека ми врелина почела да л од пенала , нервозе или 30 степени у хладу (а нигде хлада). А кад дођосмо кући и погледах се у огледало, хтедох да паднем у несвест: „ Што сам РУЖНА: нос црвен,образи, чело, Све сам изгорела. Питам девојке :“Како ви прођосте?“ Кажу: :“Исто!“ Срећом, сликале смо се пре, чим смо дошле, па смо бар на слици ЛЕПЕ.

Још један крај школске године се приближио. Још један растанак са дивним младићима и девојкама чија се младост одвијала у згради Куће младих. Дошли су збуњени и уплашени, несташни и радознали, а сада су се осећају као што давно рече један ученик „моћно“. Осећања су помешана и ученицима и васпитачима. Тугу због растанка, код ученика надјачава задовољство због успешног пута који се ускоро завршав; срећа због уласка у свет одраслих и слатко ишћекивање шта ће им он донети. Васпитачи су се временом навикли да их „остављају“, ипак никад није свеједно, иако овако треба; иако је добро да је тако. Понекад човек не може да буде срећан због оног што треба да буде и што је природно и добро, понекад се ипак увуче нека сета у срце, одузме све речи из грла, остављајући само очима да говоре и да упију још неку лепу успомену за растанак.

Драги матуранти, СРЕЋАН ВАМ ЛЕТ И ДОБРОДОШЛИ У СВЕТ ОДРАСЛИХ.

“Бунцају људи и постају уморни од живота кад немају пред собом неки циљ према коме би управили сваки свој напор и сваку своју мисао: Марко Аурелије

Омиљени матурант:

ЂОКИЋ СЛАЂАН – врло сам срећан због избора; значи да сам успео неким људима да улепшам живот овде. Мислим да сам заслужено добио ову титулу, јер, ја сам ДОМУ ПОКЛОНИО СВОЈЕ СРЦЕ.

Одмах после проглашења, Слађан је своју чоколаду поделио са свима.

Васиљевић Срђан,

Миленковић Душан, Микић
Немања

Омиљена матуранткиња:

БЛАГОЈЕВИЋ АНА, Кошанин Ружица, Думитровић Милица

УЧЕНИК ГЕНЕРАЦИЈЕ: Жана Мариана Трокић

Ч Е С Т И Т А М О

Лепа сарадња, још лепша садња

У част Дана дрвећа и птица у Дому ученика, ученици 4/1 и 4/3 ОШ "17.октобар" иначе „Чувари природе“ са ученицом генерације Дома, Жаном Марианом Трокић, засадили су украсни јавор у прелепом парку Дома.

Ученици ОШ"17. октобар" са својим учитељицама Слађаном Ђорић и Слађаном Велојевић су пре тога у свом дворишту засадили две тује. Иако је њихово двориште избетонирано они су нашли место да засаде тује. И као што изрека каже „Ко жели нешто да уради, нађе начин, ко не жели нађе изговор“, учитељице су уз подршку своје директорке Биљане Милановић, одлучиле да у оквиру наставне јединице „Озелењавање“, час амбијенталне наставе „Чувара природе“, одрже у дворишту Дома ученика.

- По плану и програму изборног предмета, радили смо истраживање „Упознајмо дрвеће“. За време пролећног распуста, трагали смо за местом где бисмо засадили младицу. Познајући активност коју васпитачи Дома негују са својим ученицима, одлучили смо да две тује засадимо у школском дворишту, а јавор поклонимо Дому ученика. Желели смо да деца практично науче како је лепо имати парк, садити дрвеће и бринути о природи – рекла је учитељица Слађана Ђорић.

У Дому је од прошле године почео да се негује леп обичај да најбољи ученик засади дрво. Идеја је потекла од бившег ученика Милоша Кукића, такође ученика генерације; сада студента Факултета информационе технологије. Он је предложио да се новац од рециклиране пластике и картона, коју Дом скупља, употреби за куповину једне саднице. Тако би затворили круг и природи вратили, оно што од ње узимамо.

- Будите поносни на себе што сте „чувари природе“. Ви сте врло важни. Данас када се природа много уништава, ви будите ти који ће је чувати. Као што је чика Јова Змај рекао: где год згодно место нађеш, ти дрво посади“ и ви кажите родитељима да саде дрвеће за сваки леп догађај, где год нађу место. Иду врућине, залијте свако младо дрво док не ојача. Ево ми имамо леп парк и видите како је овде пријатно и није вруће. - поздравила је васпитачица Драгана Киклић „Чуваре природе“.

Онда су „Чувари“ заједно са најбољом ученицом Дома ученика, засадили дрво које су донели на поклон парку Дома.

Жана Мариана Прокић је изабрана за ученика генерације Дома ученика због својето што је четири године била најактивнија и најодговорнија. Била је члан литерарне, новинарске, шах секције, глумила, режирала и монтирала све филмове које је Дом снимио за четири године учествовала у организацији свих дешавања у Дому, у школи је Вуковац, а објавила је и своју прву књигу „Живот у сопственом огледалу“.

Надамо се да ће на пример ове школе и Дома да се угледају и други и да ће се ова пракса озелењавања и оплемењивања околине да се настави за свеопште добро.

ПОСЕЈАО ТАТА

Ппосејао тата јуче,
Бетон око наше куће,
Па се диви, па се диви,
како РАСТЕ БЕТОН СИВИ
А дедове очи плаве,

Питају се да л ће икад
ПО БЕТОНУ РАСТИ ТРАВЕ?
Да л ће траве сене
Сад по бетону да зазелене?
И због фазона сад је цело двориште од
бетона. 😞

Миленко Крунић - васпитач из Краљева

АНКЕТА - ШТА УРАДИТИ СА 1.000.000 €?

Гледајући анкете по интернету везане за ово питање, наишла сам на разне одговоре: Многи су одговорили да би се са 1.000.000 € опробали у ратарству, гајили лековите биљке, да би од 1 до 15 малишана могли да се пошаљу у иностранство на лечење или купили неколико инкубатора, донирали новац Црвеном крсту како би се 12.000 волонтера могло обучити за наредне 3 године. Неко би инвестирао у изградњи хотела или туристичке агенције.

Шта о томе мисле наши ученици:

1. Невена Радосављевић: Ако бих имала ту своту новца, искористила бих је за неко дуже путовање, али не бих сав новац потрошила на то, већ бих донирала некој библиотеци која би могла да се реновира или опреми боље.

2. Марко Јовановић: Развио бих неки бизнис са једним делом новца, један део бих потрошио да обиђем нека туристичка места, нешто бих дао у добротворне сврхе, а остало бих окреато у послу.

3. Кристина Марјановић: Отишла бих на неко путовање.

4. Тамара Миљковић: Па немам их. Али кад бих имала отишла бих негде и никад се више не бих вратила и повела бих своју породицу наравно.

5. Јанко Благојевић: Направио бих један велики кутак за себе, једну собицу, компјутер да грми, пуну опрему за њега и не бих излазио из те собе.

6. Лазар Јовић: Део у хуманитарне сврхе сигурно. Обезбедио новчано и материјално породицу. Започио бих неки свој бизнис и почео да зарађујем још више. Неки део бих орочио и подизао само камату.

7. Тања Милојевић: Својој породици бих дала колико је потребно, а остатак бих дала у добротворне сврхе за животиње.

8. Марко Милосављевић: Направио бих собу са компјутерима.

9. Ракић Петар: Дао бих све у добротворне сврхе.

10. Анђела Миладиновић: Прво бих наравно помогла својој породици и осталима, већу суму новца бих дала у добротворне сврхе, али бих и један део сачувала за "црне дане".

11. Војислав Поповић: Купио бих дом.

12. Бојана Антонијевић: Купила бих нову Г класу и путовала по свету, део бих уложила у приватни посао, а остатак трошила окол.

13. Ружица Кошанин: Вероватно бих пола дала у хуманитарне сврхе, а остало чувала.

14. Љиљана Милошевић: Већи део бих уложила у свој бизнис и у рекламу.

Шта нас уче искустава добитника премије на лутрији:

Многи добитници лутрије су сумњиви након добитка: Да ли је то срећа, или ипак проклетство? На пример, Томас и Денис били су у браку 25 година, а муж је био запањен када му је жена предала папире за развод. Денис је рекла да је била несрећна већ неко време, јер је њен муж увек био без новца. Али, она је добила на лутрији дан пре него што му је уручила папире за развод. То наравно није знала пре него што је донела одлуку да жели да се растане. Суд није знао за њен добитак,

као ни њен муж. Прерачунала се, јер није знала да у Калифорнији проверавају сва средства које супружници имају, па је тако суд доделио сав добитак њеном мужу, а она је остала без ичега. Мада, то није једини случај. Британска тинејџерка Кели Роџерс је освојила 3 милиона долара у јулу 2003. године када је имала само 16 година. Такав новац долази са пуно одговорности, више него што многи од нас могу да замисле. Ова девојка је научила лекцију о богатству и његовом утицају на људе и њихове пријатеље, али на тежи начин. Кели је потрошила на стотине хиљада долара на вољене, куповала им је поклоне попут аутомобила и кућа и водила их је на егзотична путовања. Наравно, испуњавала је и сопствене жеље па је ишла на пластичне операције и куповала дизајнирану одећу, све оно шта једна тинејџерка пожели. Међутим, 2009. године млада Кели је већ била пред банкротом, њен живот из снова почео је да се распада. Сав тај притисак био је превише за њу, па је покушала чак и да изврши самоубиство два пута од освајања награде, а постала је и зависник од дроге. Сада када је новац потпуно нестао, она се нада да ће у сиромаштву пронаћи срећу; ради 3 посла и живи са мајком.

Љиљана Милошевић

А ево шта на ову тему каже Јелена Милошевић, наша бивша ученица, сада студенткиња психологије:

Често желимо више од онога што имамо. Боље родитеље, више одеће, бољи изглед... на врху наших жеља се налази "више новца". Међутим, човек не жели ново ауто, нове патике, боље родитеље, већ емоцију коју има када то добије. Дакле, човек тражи емоције, а емоције су у нама. Сада се намеће питање зашто жудимо за "спољним стварима", зашто желимо да се промене други људи, кад су сва питања и сву одговори дубоко у нама? Размишљала сам о теми "новцем до среће" и осећам да се људи изгубе кад мисле на срећу као одредиште. Купићемо ауто, добити посао или ће доћи та особа у нас живот, која ће све поправити, али срећа је расположење. То је стање, а не одредиште. Као кад си уморан или гладан. Није трајно. Долази и одлази и то је у реду. Осећам да, када би људи тако гледали на то, чешће би проналазили срећу.

Сад (ни)је право време за љубав

Био је рођени вођа. Волели су га другови, волеле су га и девојке. Због свог шарма и професори су му праштали несташлуке. Са свима је био фин, културан и бескрајно духовит. Никад није био сам.

Она је често била сама. Озбиљна, понекад тужна, док га је гледала са стране, неупадљива, нечујна, невидљива. Тек понекад би се насмејала његовим шалама, а онда опет сакрила осмех, као да се стиди.

Једва је пролазио разреде, да ли због неучења, да ли због бежаља са часова. Пушио је, понекад пио са друштвом.. Био је млад и радио све што многи у тим годинама раде.

Она је била одликаш и разликовала се од већине. Била је примерна и пазила шта ради..

Ишли су у исто одељење, били у истом интернату, а били толико различити. Мењао је девојке, а она није имала ни једног момка.

Време је пролазило, ништа се није мењало. Једном приликом неко мудар му рече:

- Много грешите у вези љубави. Забављате се са тотално непознатим особама, па се зато разочарате, будете повређени. Онда не верујете у љубав.

- А како би по Вашем мишљењу требало?- озбиљно упита младић.

- Не жури. Дружи се, играј, забављај. Будите добри пријатељи. Нек се роди симпатија. Сачекај онај дан кад ће живот да изненади. Дан када ћеш схватити да је твоја најбоља другарица у ствари дивна девојка у коју си лудо заљубљен. Мада... можда си одувек био заљубљен, само тад ћеш то схватити. - човек је тихо причао навикнут на одговоре да су то што прича глупости и да је тако можда било раније; да је сада све другачије, јер се живи брзо. Али младић је саслушао пажљиво.

- Као што је Милица? - тихо упита.

- Шта? Ти си приметил?

- И Ви сте приметили?

- Заљубљеност још нико није сакрио. Али, лако је мени то да приметим, боље се види кад се гледа са стране. А ти? Како си приметио да јој се свиђаш?

- Не знам. И она се мени свиђа. Дobar је човек, добар је друг, у школи ми увек помаже кад нешто не знам; помаже свима. Уме да размишља; волим да причам с њом. Прија ми њено присуство. Чини ме бољим. Али, мислим да сад није време за праву љубав. Рано је. Не бих да је прерано потрошим. Волео бих да је сачувам за право време. Још сам неозбиљан, незрео. - младић је кратко застао: - А опет, шта ако јој досади да ме чека, па је изгубим? Ако промашим, претерам за неки дан? Шта ако направим неку грешку? Шта ако престане да ме воли?

- Е 1000 зашто, а 1 зато. Нема у животу гаранције ни за шта. У томе и јесте драж. Неки погоде право време за срећу, неки је целог живота траже. Само буди опрезан и никад не заборави, шта ти је заиста важно. Док год негујеш особине због којих се заљубила у тебе, волеће те.

Прошло је још неколико година.

Она је остала иста, и даље га воли. Али, он се променио. Не може више без ње. Постао је зрелији, одговорнији. Звезде су им се поклопиле. Сада су заједно и чекају бебу.

Изгледа је сад право време.

ДК

СПИСАК МАТУРАНТА - младићи: Васиљевић Срђан, Ивковић Јован, Миливојевић Стефан, Радача Вељко, Ђокић Слађан, Јовановић Алекса, Јовић Лазар, Панић Лазар, Раденковић Алекса, Целајлија Илија, Живановић Александар, Микић Немања, Миленковић Душан, Милетић Александар, Аранђеловић Вељко, Димитријевић Алекса, Јовановић Зоран, Јовановић Иван, Челић Никола, Павловић Стојан.

Девојке: Думитровић Милица, Живановић Ивана, Јевремовић Невена, Петровић Софија, Милић Нада, Милошевић Милица, Стојановић Јована, Тујкић Миљана, Лазаревић Ивана, Милановић Александра, Милановић Кристина, Милетић Марија, Благојевић Ана, Вељковић Невена, Кошанин Ружица, Милић Кристина, Миљковић Тамара, Прокић Жана Мариана, Симоновић Исидора, Срећковић Јована

КОНАЧНО - ПРВА ДОМСКА МАТУРА

Кад се нешто силно жели и воли онда се од тога не одустаје и поред многобројних проблема. Парафразирајући познату реплику из филма „Лајање на звезде“, могли би да кажемо: „Ко није покушао да организује нешто са ученицима у дому, не зна шта су муке“

Васпитачица Јелена Мартиновић имала је жељу да се као у школи и наши ученици још једном окупе, свечано обучени, лепо расположени, равноправни са васпитачима, на домској матури, Пре четири године прву матуру је одложила поплава. Јелена није одустала и ове године, са новом генерацијом коју испраћа и матурантима других група коначно је успела да реализује ту своју жељу. Коначно се десила ПРВА ДОМСКА МАТУРА.

Окупило се малобројно друштво и себи обогатило живот још ЈЕДНОМ ДИВНОМ УСТПОМЕНОМ. У нади да ће идуће године бити много више матураната, поздрављамо садашње и захваљујемо им се што су били део наших живота - васпитачици!

Шта матуранти имају да кажу, чега се сећају, шта поручују:

Алекса Димитријевић 100 - без обзира колико можда на почетку не волели дом, дајте му шансу. Временом дом се искрено заволи и сав труд се исплати. Ми смо овде једна велика породица.

Александра Милановић 303 - мом брату је овде било одлично; мени је било супер. Препоручила бих боравак у дому свима. Било ми је тешко до другог полугођа прве године, сад не бих ишла одавде. Много ми је тешко што одлазим.

Лазар Јовић 212 - ако имате дилему да ли нешто да урадите или не, увек урадите, без обзира на страх од неуспеха, да нећете бити први можда, да ће вас неко можда одбити. Боље се и разочарати, него после кајати што нисте бар покушали. „Једном се живи“. Искористите сваку шансу, можда следећа неће да се укаже.

Иван Јовановић 100 - сећању се музике коју смо пуштали гласно, гледали филмове до касно, кували кафу ноћу; како сте снимали филм у нашој соби, јер је била најсређенија, а кад смо дошли умало нисмо пали у несвест од хаоса који је био у њој ☺ ☺. Нигде не бих срео оволико другова и стекао овакве пријатеље да нисам дошао овде. Имао сам препоруке за дом и драго ми је због тога, јер ни на једном другом месту не би могао да доживим оволико лепих ствари као што сам овде.

Зоран Јовановић 100 - а било је пуно догодовштине, све не смем ни да причам. Сећам се пре него што су постављени комарници, био сам у соби 202 и бацили смо патике у фонтану. Кад смо изашли на улаз за теткице, како би их дохватили, налетели смо право на професора Туовића који нам је одмах дао изјаву. Сутрадан су поставили комарнике, па смо се шалили да је то због нас. Довикивали смо се често са студентима, смејали, они су

нас звали на сваку журку коју су организовали (наравно до 22:00). Чекали смо да оду васпитачи кући па смо износили звучник на терасу и пуштали музику ☺. Ова последња година ми је била најлепша, а било ми је супер и у другој, у првој нисам знао никог, па док сам се уклопио, а била је и та година лепа, и трећа. Ма све су ми године овде биле лепе. Овогодишњи цимери су ми супер, супер смо се слагали, шалили, заједно учили. (Ученици ове собе 100 имају просек оцене из математике преко 4,7 - коментар ДК).

МАТУРАНТ МИЛИВОЈЕВИЋ СТЕФАН - из Свилајнца - смер рачунари - врло добар ђак

Неки ученици у дом дођу широко отвореног срца и лако се упознају са свима. Неки прођу кроз дом, а да их познају само блиски пријатељи. Зато сам позвала на разговор Стефана Миливојевић, да га сад на крају боравка у дому боље упознам. Дивно је осећање кад временом, на намрштеном озбиљном лицу угледамо осмех и кад осетимо да више нисмо непожељни у њиховој соби. То се десило са ученицима собе 211. И Јован је хтео да да интервју, али разболео се. „Да је знао да данас мора да да интервју, не би се разболео“ - шалио се Радача. Од упадљиво неупадљивих ученика, постали су опуштени. Срећни су што се ближи крај школивања, што су се боље упознали с професорима у школи и васпитачима у дому, што иако иду на разне стране да студирају, знају да ће се и даље виђати и наставити лепо дружење и пријатељство.

Подсетила сам Стефана на наш први сусрет у другој години:

- Сећаш се кад смо у вашој соби нашли пикавце? Дошао си у канцеларију и тврдио да не пушиш; да су то пикавци од цимера који се одселио (пре недељу дана). Кад сам после пола сата пошла кући, угледала сам те на улици, са запаљеном цигаром. „А не пушиш, не пушиш“. - довикнула сам ти.

- Како се не бих сећао!? Био ми је то најмалерознији дан. Да су „у лажи кратке ноге, уверио сам се за пола сата ☺! Да је глупо лагати уверио сам се до сада и у школи и дому. Кад тад увек се све открије. Како ми се Јован тад смејао. А Јована је професор Туовић открио да пуши и то одмах на почетку, кад је први пут запалио цигарету на тераси.

- О теби сам стекла лепо мишљење на почетку ове године. Наљутио си ме нешто, али си касније дошао лепо да разговараш и извиниш се. Видела сам да ти је криво. „Људи се не разликују по томе да ли греше, него како исправљају грешке“. По мом мишљењу, не треба кажњавати ученика, ако схвати да је погрешно: Сазнање о грешци је довољна казна. Шта можеш да кажеш о времену које је иза тебе? Како си га провео?

- У спавњу, нажалост. Кад би васпитачи ушли био сам или бесан јер сам ненаспаван, или би једва чекао да одете, па да опет наставим. Могао сам нешто паметније да радим, да играм одбојку, којом сам се бавио у основној школи, или кошарку. Хтео сам да тренирам стрељаштво, али кад сам видео колико је стрељана далеко, одустао сам. И

тај први пут кад смо ишли, одвезла нас професорка Тамара ☺... Сад ми је жао због тога, јер сам волео стрељаштво, али шта је ту је. Покушаћу то да исправим на факултету, јер сад на све гледам зрелије, а тад ... У првој години није било интернета, излазио сам са друштвом, причали смо, дружили се. Професор Туовић нас је плашио минусима, па смо морали да учимо, или би нас водио напоље нешто да радимо у дворишту. Кад је почео интернет да се користи „уђеш у собу, легнеш у кревет и по цео дан и ноћ си на интернету, ништа не радиш, нити с ким причаш.“ Док је интернет био укључен целе ноћи сам играо игрице, а ујутру ишао у школи, зато сам после морао да спавам по цео дан. Кад сте почели да искључујете интернет, ја сам онда снимао код куће филмове и опет их гледао целу ноћ. Ништа није могло да ме спречи да не спавам ноћу. Мислио сам да је то добро и да ми је лепо. Тад сам и пропушио.

Сад видим да је све то било незрело и глупо јер сам попустио у школи, нисам имао снаге да идем редовно, родитеље сам секирао. Онда сам почео више да учим, видео сам да спавање никуда не води и извукао сам некако врло добар успех, а онда сам био све бољи. Постепено сам повратио и поверење родитеља. Могу да кажем, да смо често причали како би нам лепо било да смо у стану, али због хране, друштва схватили смо да је овде ипак боље. Да нисам био у дому, да ме васпитачи нису контролисали, будили, ја сигурно не бих завршио другу годину.

- Драго ми је што си искрен и што сад размишљаш зрело. Надам се да ће неко од млађих ученика, ово прочитати и извући поуку из твог искуства. Уписао си смер за рачунаре. Волиш ли тај смер?

- Да. У комшилуку је био један човек који је поправљао рачунаре, па сам пожелео и ја. Доста знам о рачунарима, али не волим да учим из књиге; кад је видим, добијем алергију, спава ми се, или ради нешто друго. Учио сам само кад загусти. Више волим да учим са интернета из клипова, практичне ствари. Кад играм игрице, а сад их играм много мање, нису ми више толико забавне, као пре, и кад ми се нешто блокира, ја одмах одем на интернет и сам тражим квар и поправљам.

- С каквим друговима си се дружио?

- У соби смо се ове године супер слагали, с Јованом од прве године. Немам много пријатеља овде, а познајем скоро све. Имам пуно другова и пријатеља код куће. Са њима се дружим још од 4. разреда и то су добри дечаци, играмо кошарку, идемо у град, нико није проблематичног понашања.

- Шта волиш, а шта не код себе?

- Волим то што сада не лажем, кажу да сам забаван, трудим се да помогнем правом другу, не могу свима. Све волим код себе, једино не волим- што пушим, пробао сам да оставим, али не иде

- Какав си ђак био у основној школи?

- Одличан.

- Тачно таквог ученика сам и препознала у теби из овог разговора, на основу овог како размишљаш. Надам се да се тај одлични ђак сада коначно опет пробудио и да ћеш на факултету да даш свој максимум и да ћеш да покажеш све своје вредности. Срећно на Вишој техничкој у Крагујевцу. **ДК**

Насловна и стране у боји – васпитач Бојан Новчић
(дешавања у Дому, Домијаде)
Издавач: ДУСШ "Јагодина"
редакција: директор Марко Маљковић; осмислила и уредила васпитачица Драгана Киклић
новинари: васпитачи: Горан Станимировић, Лидија Матић, Јелена Мартиновић, Ирена Митреканић,
сарадник Раде Панић, ученици: Жана Мариана Прокић, Милица Милошевић, Тања Милојевић, Љиљана Милошевић, Меланија Иванишевић, Ивана Живановић; студенткиња Тијана Томић, бивши ученици: Ана Марковић, Јелена Велисављевић Антонијевић, Срђан Јаблановић, Јелена Милошевић
Фотографије: фото секција Дома и са са ФБ -а ученика;
Штампа: „Златна књига“ - Јагодина, Тираж 200, кум часописа Ранковић Лазар – први број новембар 2005.

CIP - Каталогизација у публикацији

Народна библиотека Србије, Београд

371.87(497.11)

ДОМИНО / главни и одговорни уредник Марко

Маљковић. . - 2005, бр. 1- . - Јагодина : Дом

ученика средњих школа "Јагодина", 2005- (Јагодина :

Златна књига). - 28 cm

ISSN 2466-3174 = Домино (Јагодина)

COBISS.SR-ID 219281932

